

JENNIFER L.
ARMENTROUT

CEA MAI ÎNTUNECATĂ
STEA

PRIMUL VOLUM AL SERIEI ORIGIN

Traducere din limba engleză de
CLAUDIA ROXANA OLTEANU

LEDA EDGE

CAPITOLUL I

DACĂ MAMA AR FI AFLAT VREODATĂ CĂ STĂTEAM ÎN FAȚĂ la Foretoken, m-ar fi omorât. Adică, efectiv, pui un cadavru într-o groapă adâncă și întunecată, genul ăla de omor. Și mama mea chiar avea posibilitatea de a face asta.

Când trecea de la mami care făcea negrese în bucătărie la *colonelul* Sylvia Dasher, băga în mine frica de Dumnezeu și mai mult de atât.

Dar faptul că știam în ce belea aș fi intrat dacă aș fi fost prinsă nu mă oprise, evident, pentru că iată-mă aici, în mașina lui Heidi, aplicându-mi un alt strat de ruj cu o mână tremurătoare. Am retras rujul înapoi în tub și m-am uitat la picăturile mari de ploaie care bombardau parbrizul. Inima mea a început iar să se izbească de coaste, ca și cum ar fi fost hotărâtă să iasă din piept.

Nu-mi venea să cred că mă aflu acolo.

Era mai bine să stau acasă, să caut diverse chestii ca să le fac poze și să le postez pe Instagram. Cum ar fi sfeșnicele alea vintage, cu gri și alb, pe care le cumpărase mama. Ar fi arătat superb alături de pernuțele bleu și roz pe care le aveam în dormitorul meu. Pe scaunul șoferului, Heidi Stein a oftat din greu.

— Începi să ai îndoieli.

— Nu-u!

M-am uitat la rezultatul final în mica oglindă retrovizoare. Buzele mele erau atât de roșii, că zici că aș fi sărutat franțuzește o căpșună supercoaptă.

Frumos!

Și ochii mei căprui erau mult prea mari pentru fața mea rotundă și pistruiată. Arătam speriată, ca și cum urma ca peste douăzeci de minute să intru în clasă dezbrăcată.

— Ba da, Evie. Văd asta în cele cinci sute de straturi de ruj pe care ți le-ai aplicat.

Am strâns din ochi și m-am uitat la ea. Heidi părea absolut relaxată în rochia ei neagră fără bretele și cu machiajul negru din jurul ochilor. Avea machiajul ăla ochi de pisică, o chestie pe care n-aș fi putut s-o recreez fără să arat ca un raton bătut. Heidi însă făcuse o treabă uimitoare cu ochii mei înainte să plecăm de acasă, oferindu-le ceva fumuriu și misterios. Chiar mi se părea că arăt bine. În fine, cu excepția faptului că păream speriată, dar...

— E prea roșu? am întrebat-o eu. Arată rău?

— M-aș da la tine dacă mi-ar plăcea blondele.

A zâmbit când mi-am dat ochii peste cap.

— Ești sigură că vrei să faci asta?

M-am uitat pe geam, la clădirea întunecată și fără ferestre, înghesuită între un butic și un magazin de trabucuri, acum închise. Mi s-a oprit respirația în gât.

Deasupra ușilor roșii scria FORETOKEN, cu vopsea neagră. M-am uitat mai atent. Gândindu-mă mai bine, numele clubului părea că este scris cu spray de vopsea pe cimentul cenușiu. Elegant!

Toată lumea de la liceul Centennial știa de Foretoken, un club care era plin în fiecare noapte, chiar și duminica, și era celebru pentru că permitea intrarea cu niște acte de identitate falsificate grosolan.

Iar Heidi și cu mine aveam clar șaptesprezece ani și sută la sută eram în posesia unor permise de conducere false ca naiba, despre care niciun om zdravăn la cap n-ar fi crezut că sunt reale.

— Pentru că mi-e teamă că n-o să te distrezi.

Heidi m-a lovit peste braț, ca să-mi atragă atenția.

— Că o să te sperii și o s-o suni pe Zoe. Și știi că nici pe April nu poți s-o suni ca să vină să te ia. Fata aia n-are voie să se apropie la mai mult de zece străzi de aici.

Am tras în piept un pic de aer, care a părut că nu se duce nicăieri.

— O să mă distrez. Jur! Doar că... n-am mai făcut asta niciodată.

— Ce n-ai mai făcut? Să te duci undeva unde n-ar trebui? Fiindcă știi că nu e adevărat.

A ridicat un deget, și unghia ei ziceai că fusese băgată în cerneală neagră.

— N-ai nicio problemă să pătrunzi prin efracție când e vorba să te cațări pe clădiri abandonate ca să faci fotografia.

— Asta e altceva.

Am pus rujul în micul portofel de la încheietura mâinii.

— Ești sigură că actele astea de identitate or să meargă?

Mi-a aruncat o privire iritată.

— Tu știi de câte ori am fost eu aici și n-am avut probleme? Da, știi. Dar tragi de timp.

Trăgeam de timp, absolut.

M-am uitat din nou pe geam și abia am putut să-mi rețin fiorul care înainta încet pe șira spinării. Pe strada pustie începuseră să se formeze băltoace și pe trotuare nu era nimeni. Era ca și cum, odată ce a apus soarele și Foretoken și-a deschis ușile, străzile s-au golit de oameni care dețin o oarecare doză de rațiune.

Foretoken mai era reputat și dintr-un motiv cu totul diferit de permiterea accesului pe bază de acte false.

Se știa că aici obișnuiesc să vină extraterestri.

Adică ființe chiar extraterestre, care veneau de la depărtări de trilioane de ani lumină. Își spuneau luxeni și arătau la fel ca noi – mă rog, o versiune mai bună față de cei mai mulți dintre noi. Osatura lor era de multe ori perfectă, pielea, fină ca mătasea,

și ochii lor aveau nuanțe pe care un om n-ar fi putut să le obțină fără lentile de contact.

Și nu toți veniseră cu gânduri pașnice.

Cu patru ani în urmă, fuseserăm invadați, invadați exact ca într-un film de la Hollywood, și fusese cât pe ce să pierdem războiul, să ne pierdem planeta în fața lor. N-o să uit niciodată statisticile care dominau știrile după ce televiziunile începuseră să emită din nou: trei la sută din populația lumii. Adică 220 de milioane de oameni pieriseră în război, iar tatăl meu fusese unul dintre ei.

Dar, în ultimii patru ani, luxenii care nu făcuseră parte din echipa Ucide Toți Oamenii și ne ajutaseră să ne luptăm cu semenii lor se integraseră încet în lumea noastră – la școală, la serviciu, în guvern și în armată. Acum erau peste tot. Cunoscusem o grămadă de luxeni, așa că nu îmi dădeam seama de ce mă speria așa de tare venirea aici.

Dar Foretoken nu era vreo școală sau vreo clădire de birouri, unde, de obicei, luxenii sunt minoritari și sunt monitorizați foarte atent. Aveam bănuiala înfiorătoare că în spatele acelor uși roșii oamenii sunt minoritari.

Heidi m-a înghiontit iar în braț.

— Nu trebuie să facem asta, dacă nu vrei.

M-am întors spre ea în scaun. O singură privire spre fața ei mi-a arătat că este sinceră. Era pregătită să întoarcă mașina și să ne ducem înapoi, la ea acasă, dacă voiam eu. Probabil ne-am fi încheiat noaptea îndopându-ne cu brișele alea pe care mama ei le luase de la patiserie. Ne-am fi uitat la comedii romantice proaste rău până când am fi leșinat din cauza aportului de calorii ridicol de mare, și asta suna... plăcut.

Dar nu voiam s-o las în aer.

Venirea aici însemna foarte mult pentru Heidi. Aici putea să fie ea însăși, fără să-și mai bată capul cu cei care își bagă nasul în treburile ei, cu cine dansează, cu cine vorbește, dacă e băiat sau fată.

Există un motiv pentru care luxenii se simțeau confortabil aici. La Foretoken, toată lumea era primită cu brațele deschise,

indiferent de orientarea sexuală, gen, rasă sau... *specie*. Nu era un local exclusiv pentru oameni, ceea ce în zilele noastre era o raritate la nivelul localurilor private.

Seara asta avea însă ceva special. Heidi vorbea cu o fată, și voia s-o cunosc și eu. Și eu voiam s-o cunosc, așa că era cazul să nu mă mai port ca o tâmpită care nu mai fusese în viața ei la club.

Sigur puteam să o fac.

I-am zâmbit și am înghiontit-o și eu.

— Nu. Sunt OK. Mă prostesc doar.

Ea s-a uitat la mine un moment, atentă.

— Sigur?

— Da.

Am dat din cap, pentru un plus de emfază.

— Hai s-o facem!

A mai trecut un moment, după care Heidi a zâmbit larg. S-a aplecat spre mine și m-a îmbrățișat.

— Ești cea mai tare!

M-a strâns tare, făcându-mă să râd.

— Serios.

— Știu.

Am bătut-o ușurel pe braț.

— Eu sunt *groaza* din cuvântul *grozav*.

A pufnit în răs în urechea mea.

— Ești așa de ciudată!

— Ți-am zis că sunt.

M-am desprins din îmbrățișare și am pus mâna pe portieră înainte să-mi pierd curajul.

— Ești gata?

— Dap, a ciripit ea.

Am coborât din mașină și imediat am scos un țipăt, când am simțit ploaia rece pe brațele mele goale. Am trântit portiera și am luat-o la fugă pe strada întunecată, formând cu mâinile un scut firav deasupra părului. Pierdusem prea mult timp ondulându-mi bucele lungi ca să mi le strice ploaia.

Apa sălta peste pantofii mei cu toc înalt și, când am sărit pe trotuar, m-am mirat că nu am alunecat și n-am căzut cu nasul de asfalt.

Heidi era chiar în spatele meu și râdea când a intrat repede sub copertina clubului, scuturându-și stropii de apă din părul roșu, bine întins.

— Băga-mi-aș, ploaia asta e așa de rece! am găfâit eu.

Aveai impresia că e mai degrabă o ploaie de octombrie decât una de început de septembrie.

— Nu mi se scurge machiajul precum gagicilor din filmele horror care urmează să fie omorâte, nu? m-a întrebat ea, întinzând mâna spre ușă.

Am râs și am tras puțin de tivul rochiei mele albastre cu bretele, pe sub care în mod normal o port cu colanți. O mișcare greșită și toată lumea ar vedea craniul de pe chiloțelul meu.

— Nu. Toate sunt unde trebuie.

— Perfect!

A tras de ușa masivă cu un icnet.

Lumina violetă s-a revărsat afară, împreună cu bubuitul puternic al muzicii. A apărut un mic hol care ducea spre o altă ușă, de data asta mov-închis, dar între noi și ușa aia era un bărbat care stătea pe un scaun.

Un bărbat uriaș.

Un bărbat gigantic și chel, cu o salopetă de blugi pe sub care nu avea absolut nimic. Toată fața îi sclipea de piercinguri – în sprâncene, sub ochi și în buze. Un șurub îi trecea direct prin sept.

Am făcut ochii mari. Doamne, Dumnezeuule...

— Salut, domnule Clyde! a zis zâmbind Heidi, absolut netulburată.

— Ciao!

S-a uitat de la ea la mine. A lăsat capul într-o parte și pleoapele i s-au mai apropiat puțin. Nu era de bine.

— Actele!

Nu am îndrăznit să zâmbesc când am scos actul din mica fantă a portofelului de la mână. Dacă i-aș fi zâmbit, sigur aș fi arătat

ca una de șaptesprezece ani care e gata să facă pe ea. Așa că nici măcar n-am clipit.

Clyde a aruncat o privire spre acte, după care ne-a făcut semn cu capul spre ușa mov. M-am uitat repede la Heidi și ea mi-a făcut cu ochiul.

Pe bune? Doar atât a făcut?

O parte din încordarea gâtului și a umerilor s-a risipit când am băgat la loc actul înapoi în portofel. Ei, a fost extraordinar de ușor! Ar trebui să fac asta mai des.

— Mersi!

Heidi l-a bătut ușurel pe umărul mare și solid când a pornit spre ușă. Eu încă mai stăteam în fața lui, ca o idioată.

— Mmm-mulțumesc!

Clyde a ridicat o sprânceană și m-a fixat cu o privire care m-a făcut să regret imediat că am căscat gura.

Heidi s-a întors, m-a luat de mână și m-a tras după ea, deschizând cea de-a doua ușă. M-am întors și toate simțurile mele au fost instantaneu copleșite de, în fine, *de tot*.

Bateriile bubuiau în boxele așezate în toate colțurile unei săli mari. Ritmul era alert, versurile, neinteligibile, și o lumină albă țâșnea din tavan, luminând câteva secunde ringul de dans, după care îl arunca iar în beznă.

Erau oameni peste tot, unii stăteau la niște mese înalte și rotunde, alții stăteau trântiți pe niște canapele și fotolii imense din separeuri. În mijlocul sălii era o înghesuială de trupuri care se unduiau și se agitau cu mâinile în sus și cu părul fluturând. În fața mulțimii de dansatori se afla o scenă în formă de potcoavă. Marginea scenei era luminată de niște becuri care se aprindeau și se stingeau, iar dansatorii de pe scenă îi îmboldeau pe cei de jos să danseze cu strigătele și șoldurile lor.

— Clubul ăsta e tare de tot, nu?

M-a luat de braț. Eu mă uitam cu ochii mari când la unul, când la altul, în timp ce mirosurile de parfumuri și de apă de colonie se amestecau.

— Da.

— Vreau să ajung pe scena aia rău de tot!

Heidi a zâmbit când am făcut ochii mari.

— E obiectivul meu pentru seara asta.

— Ei, întotdeauna e bine să ai un obiectiv, i-am replicat eu sec.

Dar nu poți să urci acolo, pur și simplu?

Ea ridicat din sprâncene și a râs.

— Nu. Trebuie să fii *invitat* acolo.

— De către cine? De către Dumnezeu?

A pufnit.

— Ceva de genul...

A început să chițăie brusc.

— Uite-o!

— Unde?

Am scanat cu privirea mulțimea, curioasă s-o văd pe fată.

Heidi s-a așezat lângă mine și m-a întors odată cu ea spre una dintre firidele întunecate din spatele meselor.

— *Acolo.*

Flacăra blândă a lumânărilor lumina separeul, făcând zona să strălucească. Aveam dubii că lumânările nu sunt periculoase într-un bar, dar ce știam eu? Erau acolo alte fotolii supradimensionate care înconjurau o canapea roșie de catifea, în ape cu tighele aurii, ce părea veche. Două fotolii erau ocupate. Eu vedeam doar profilurile. Unul era un tip blond care se uita în jos, la telefon. Avea fălcile încleștate, ca și cum încerca să spargă o nucă între măsele.

În fața lui se afla un alt tip, cu o creastă șocant de albastră, o nuanță ca a pielii ștrumfilor. Ținea capul pe spate și, cu toate că nu îl auzeam, îmi dădeam seama că râde cu un râs din ăla profund. Privirea mi-a alunecat spre stânga lui.

Atunci am văzut-o.

Doamne, Dumnezeule, fata era superbă!

Era mai înaltă cu cel puțin un cap ca mine și ca Heidi și avea cea mai tare tunsoare din lume. Într-o parte era rasă, și în partea cealaltă avea părul până la umăr, scoțându-i în evidență osatura perfectă a feței. Eram așa de invidioasă pentru tunsoarea aia, fiindcă eu n-aș fi avut nici curajul și nici fața să mă tund vreodată așa!

Părea cam plictisită, cum se uita așa la ringul de dans. Am vrut să mă întorc spre Heidi, dar în fața fetei a apărut un tip înalt, care s-a așezat pe canapea.

Era un bărbat cu părul blond-nisipiu, tuns scurt. Tunsoarea lui te ducea cu gândul la tipii din armată. Din cât vedeam eu din profilul lui, părea să fie mai mare ca noi. Poate vreo douăzeci și ceva de ani? Ceva mai mult? Nu părea chiar fericit. Buzele lui se mișcau cu un kilometru pe minut. Mi-am îndreptat privirea spre cel lângă care se așezase.

Am deschis buzele, inspirând încet.

Reacția asta era curioasă și jenantă. Într-un fel, parcă îmi venea să-mi dau palme, dar în apărarea mea, tipul era uluitor, având genul ăla de frumusețe care la prima vedere nici nu ți se pare reală.

Claia de păr șaten dezordonat îi cădea pe frunte în bucle și cârlionți. Până și din locul unde stăteam eu îmi dădeam seama că fața lui nu are vreun unghi mai prost, genul de față care nu are nevoie de filtre. Pomeții imposibil de înalți și de lați erau completați de o bărbie pătrată, dură. Gura lui era o adevărată operă de artă, plină și cu un colț ridicat, alcătuint un rânjet cu adevărat impresionant, în timp ce îl privea pe bărbatul de alături. Eram prea departe ca să-i văd ochii, dar îmi imaginam că sunt la fel de fascinanți ca restul.

Însă atracția lui depășea nivelul fizic.

Puterea și autoritatea radiau dinspre el și îmi stârneau un fior ciudat pe șira spinării. Nimic din hainele cu care era îmbrăcat nu ieșea în evidență. Niște blugi negri și un tricou gri, pe care scria ceva. Poate era felul în care stătea, cu picioarele desfăcute și cu un braț aruncat pe spătarul canapelei. Poziția aceea lejeră și leneșă părea arogantă și, cumva, înșelătoare. Ai fi zis că mai are câteva secunde și adoarme, chiar dacă bărbatul de lângă el gesticula tot mai energic, însă felul în care bătea cu degetele în tighelul auriu îți dădea impresia clară că în orice moment ar putea să treacă la acțiune.

— O vezi? m-a întrebat Heidi, făcându-mă să tresar.

Dumnezeule, uitasem deja că Heidi e acolo sau ceva de genul? Da, ceea ce însemna că trebuie să mă adun. Tipul era tare de tot, dar, să fim serioși! Pentru Heidi venisem aici.

Mi-am dezlipit privirea de la tip și am dat din cap. Niciunul dintre oamenii ăștia, cu excepția blondului și a tipului care tocmai se așezase, nu părea să fie destul de vârstnic ca să aibă ce căuta aici. Pe de altă parte, nici noi nu eram.

— Ea e?

— Da. Ea e Emery.

M-a strâns de braț.

— Ce crezi?

— E foarte frumoasă!

M-am uitat la Heidi.

— Vrei să te duci să vorbești cu ea?

— Nu știu. Cred că o s-o las să vină ea la mine.

— Serios?

Heidi a dat din cap și și-a strâns buza de jos între dinți.

— Ultimele trei dăți am abordat-o eu. Cred că de data asta o las să vină ea la mine. Adică să văd dacă există sau nu interes din ambele părți.

Am ridicat sprâncenele, uitându-mă la prietena mea. Heidi nu era nici timidă, nici răbdătoare și nici emotivă. Asta putea însemna un singur lucru. Mi-am împreunat mâinile.

— Te-a prins tare, așa-i?

— Îmi place, a spus Heidi după un moment, afișând un mic zâmbet. Vreau doar să mă asigur că mă place și ea, a adăugat apoi, ridicând dintr-un umăr. Am vorbit un pic și am dansat, dar nu mi-a cerut numărul de telefon și nici nu mi-a propus să ne întâlnim în altă parte.

— Tu i-ai cerut numărul?

— Nu.

— O să i-l ceri?

— Să sperăm că face ea mișcarea asta.

A expirat zgomotos.

— Mă comport prosteste. Trebuia să i-l cer și gata.